

Страдания безконечни, не само за това, че нѣматъ мѣрка, но нѣматъ и свършакъ. Той не виждаше краятъ имъ, той не знаеше лѣкътъ имъ, той не обфашаше силата на лютината имъ... Свѣтътъ бѣше тѣсенъ за него, за да би намѣрилъ потуленъ кѣтъ, дѣто да го забраватъ страшнитѣ мисли, и да забрави. Да би можалъ, би миналъ на друга планета. Да би можалъ да истрѣгне съ ржцѣтъ си сичката своя вжтрѣшность, утробата и сърдцето, гнѣздото и пищата на ужасния демонъ, що го мжчеше!

Обади се у него една страшна нова потрѣбность, която бѣше едно ненаименуемо страдание: да види гроба на *оногова*. Една нощъ той исчезна изъ кѣщи, безъ да знаятъ кѣдѣ е, и заранѣта рано се върна дома си съ дрѣхи зацапани съ калъ и прѣстъ; на коленетѣ на панталонитѣ му стояхъ голѣми петна отъ мокра земя, по които бѣхъ лѣпнали треви, като че е колѣничвалъ на нѣкоя мека и ровка почва травясала... а очитѣ му бѣхъ хлѣтнали дълвоко и погледълъ бѣше замаянъ... Прѣзъ денѣтъ пазачтъ на орландовскитѣ гробища разказвалъ, че гонилъ нощесъ тамъ нѣкой непознатъ чловѣкъ, който му се чиняло, че е дошълъ да краде кръстове отъ гробоветѣ... Бѣдния окаяникъ! той не виждаше избавление отъ този адъ.

Немъ вѣчниятъ адъ се зафана още сега за него?!

Единъ день минуваше изъ една улица — той сѣ изъ крайнитѣ затѣнтени улици ходеше, дѣто чловѣшкитѣ лица не бѣхъ така ледно жестоки, понеже рѣдко нѣкой минувачъ го познаваше въ такива улици.

Случайно тоя день бѣше годишнината отъ мученическата смрътъ на жертвата му. Улицата бѣше „Погребалната улица“.

Тамъ срѣщна една госпожа на кола, въ жалѣйни дрѣхи.